

Sleuteldag Quispel

Het was alweer de 6e keer dat we bij Timon Quispel (Quispel Motoren te Deurne) te gast mochten zijn. De sleuteldag is inmiddels een vast programma element in het vroege voorjaar, en zeker ook één van de populairste.

En zoals te doen gebruikelijk had iedereen weer wat voor de koffie meegebracht (zie foto).

In voorgaande jaren waren we fanatiek zelf aan de gang met stevige klussen, maar dit jaar is er vreemd genoeg niet één motor op de brug terecht gekomen.

Zelf was ik met een specifieke klus in het achterhoofd naar Quispel gereden, maar dat euvel bleek na 5 minuten al verholpen. Ik had gemerkt dat na het inschakelen van de handvatverwarming de gashandle na een paar minuten begon te klemmen. Eerst dacht ik aan een vochtprobleem (want regen en kou gaan vaak samen) maar later bleek dat het

een uitzettingsprobleem moest zijn. Vooraf had ik me voorgesteld dat er het nodige vijl- en zaagwerk aan te pas zou moeten komen maar Jarno kende het fenomeen al inclusief de oplossing: een simpele (olie)vulring op de juiste plaats en het gashandle reageerde soepeler als ooit tevoren. Klaar was mijn klus. Ik had de koffie nog niet eens op.

Toen even later Rob en Noëlle langskwamen met de F800GS van Rob en hij via de diagnosestekker even een instelling wilden aanpassen, leek het me leuk om e.e.a. ook even op mijn motor aan te sluiten om zomaar wat zaken door te lopen.

Wat kon er nou mis zijn? Tot mijn verbazing bleken er een 2-tal foutmeldingen te zijn: een temperatuursensor probleem en een defect stadslicht. Dat stadslicht was snel verholpen (lampje wisselen) maar die temperatuursensor vond ook Jarno 'apart'. Na enig analyzewerk (daaraan herken je de echte monteur) was het euvel duidelijk. Een R1200GS van 2005 heeft 2 sensoren op de cilinders. Bij het uitschakelen van de rechter sensor (connector losmaken) bleek volgens de aangesloten notebook dat beide sensoren ineens 65 graden aangaven terwijl bij het losmaken van de linker sensor de (juiste) temperatuur van 35 graden werd aangegeven. Jarno wist uit ervaring dat 65 graden de temperatuur is die wordt 'gemeten' als een draad is onderbroken. Het feit dat beide sensoren volgens de notebook exact dezelfde temperatuur aangaven kon Jarno ook

verklaren: als één van beide sensoren defect is zal het motormanagement systeem de nog werkende sensor gebruiken voor beide cilinders. Een stukje zelf-herstellend vermogen van de BMW dus. De rechter sensor was nog goed en die temperatuur werd nu zowel links als rechts gebruikt. Wel goed om de linker sensor te vervangen, ook al loopt de motor op zich mooi rond en vallen dergelijke sensoren niet vaak uit. Die sensor moest worden besteld dus één dezer dagen mag ik nog een keer naar Deurne. Ook Ben had nog een euvel met zijn R1200C. Na een onfortuinlijk voorval vorig jaar had hij zijn rechter remschijf al vervangen maar nog steeds bleek de rem onder het rijden te 'pompen' (geen gelijkmatige tegendruk op de handle). Om te kunnen vaststellen dat de linker remschijf het probleem veroorzaakte werd de linker remklauw van de remschijf gehaald, werd tijdelijk een oud remblokje gebruikt om de open ruimte (waar normaal de remschijf zit) te vullen, werd e.e.a vervolgens provisorisch weer aan de voorvork bevestigd (zie foto) en ging Ruud vervolgens even de weg op met een voorrem waarvan alleen de rechtse schijf in werking was. Dat bleek zonder enig 'pompgevoel' te werken

waarmee de verdenking van de linker remschijf dus terecht bleek. De schijf was helaas niet op voorraad dus ook deze reparatie zal later moeten plaatsvinden.

Henk wilde wel een keer een proefrondje rijden op zo'n mooie R1200GSA. Dat beviel hem uitermate, wat helaas niet gezegd kon worden van de inruilprijs voor zijn blauwe R1150RT die hem zo veel jaren trouw overal heen had gebracht. Daar moest nog eens goed over worden nagedacht.

Verder waren er ook dit jaar vrijwilligers voor een korte cursus 'bandenreparatie'. Zo'n reparatie bleek niet zo eenvoudig. Het ruimen van het gat is niet het probleem, wel het in het gat drukken van de vulprop. Zeker als een band slap is (wat meestal het geval is bij een lekke band) blijkt dat erg lastig en kost het veel kracht. Wat helpt is het gat goed op te ruimen en rijkelijk de vulkaniserende lijm aan te brengen (werkt ook als glijmiddel). Als je niet alleen bent mag je de ander(en) vragen om de motor vast te houden zodat hij niet van de standaard wordt geduwd. Als je wel alleen bent moet je andere voorzorgsmaatregelen nemen, bijvoorbeeld het met een spanband vastzetten van de middenbok (spanband van het voorwiel naar de middenbok), of de motor op de zijstandaard tegen een muur of paal plaatsen zodat hij niet weg kan. Het koppie erbij houden dus, en uiteraard altijd een reparatiesetje aan boord hebben.

Wat bij de foto's ook opvalt voor diegenen die bij Quispel Motoren eerder op bezoek geweest zijn, is dat er het nodige aan het interieur is veranderd. De scheiding tussen de motoren en het scooter gebeuren (vroeger moest je voor scooters achterom) is tegenwoordig minimaal. Zowel in de werkplaats als in de showroom is e.e.a. bijeengebracht. De werkplaats is vergroot door het magazijn naar achteren te verplaatsen. En ook de showroom is vergroot met een aparte scooter vleugel. Ook de oude motorshowroom kreeg hier en daar een facelift. En last but not least is bij binnenkomst in de werkplaats een kapstok met helmplank gemaakt zodat iedereen zijn jas en helm bij binnenkomst meteen kwijt kan. Daar werk ik door Jarno fijntjes op geweest toen ik mijn garderobe toch bij de koffietafel had achtergelaten. Wat gelukkig is gebeven is de gemoedelijke sfeer en de openheid van de werkplaats wat door de echte motorliefhebber zo wordt gewaardeerd.

Over waardering gesproken: De Saté van Kees mocht er ook weer zijn dit jaar, geserveerd met 2 sneetjes in-sandwichvorm-gesneden witbrood. Kees' keukentje stond dit jaar op een andere plek i.v.m. de uitbreiding van de werkplaats maar zijn horeca houding was vanouds (wie heeft er nog geen saté gehad?, iemand nog saté?) en uiteraard werden onze gastheren niet vergeten.

Hoewel we geen grote klussen hadden dit jaar werden er wel weer veel kennis en tips uitgewisseld, onderling en ook door Timon, Jarno en Ruud.

Om blijk te geven van onze dankbaarheid voor de gastvrijheid en deskundige hulp kregen de heren van onze voorzit(s)ter een fles Chateau du Boxer (onze eigen jubileumwijn) uitgereikt.

Het was me niet geheel duidelijk waarom om de flessenhals een soort van roze condoom zat, maar de wijn smaakt daar zeker niet minder om.

Ondanks het feit dat de meesten wat eerder waren vertrokken dan voorgaande jaren was het ook dit jaar weer een kei-gezellige dag.

Mark.

